

10 — Starica koju čuvam

Večeras je mirno, tiho: ni daška vetra, ni šuma makar jednog lista. Vlada toliko odsustvo zvuka da mi sopstveni koraci bolno odjekuju bubnim opnama. Pravim isuviše buke, uznemiravam tišinu. Ne čujem je, propustiću šum, jecaj, ono što ću identifikovati kao upozorenje da će se nešto dogoditi. Da će ružna, dlakava ili rogata spodoba iskočiti iz mraka i početi da me grebe i ujeda. To se nije dogodilo do sada, ali svake noći jezivi nagoveštaji dopiru sa svih strana, praćeni tihim jecajima i nepoznatim glasovima. A ovde nema ljudi. Samo ona seda baba, za koju sam uveren da je sve, samo nije baba i koju bih ja trebalo čuvati, a iz noći u noć sam sve više uveren da nju niko ne mora da čuva. Niko ne treba da je čuva. Odavno je valjala biti pod zemljom, a možda je i bila tamo; otišla do pakla, prestravila sve đavole pa odlučila da se vrati. Liči na kostura kojem parčići kože vise sa podlaktica i vilice, oči joj se uvukle u lobanju, nikada joj nisam video beonjače, ne smem je ni gledati duže od trenutka jer uveren sam da bi me usisala tim tamnim bezdanima i poslala da upoznam sopstvenog čukundedu.

Ne želim da upoznajem mrtve ljude, oni verovatno i nisu više ljudi već pregladneli gulovi kojima se ogadilo mrtvo meso, pa sada žele da isprobaju nešto toplo, sveže i fino prokrvljeno. U deficitu sam sa crvenim krvnim zrcima, nemam za prolivanje, stoga odbijte od mene zubate spodobe i pustite me da na miru obavim posao i odem odavde!

Bes, to mi treba. Besan čovek zaboravlja na strah, ne razmišlja već radi. Skupljam tu crvenu auru oko sebe i počinjem obilazak kuće. Dukadinov salaš je daleko od civilizacije. Niko pametan ovde ne dolazi. Samo poneki očajni čuvar kojeg gazda Dukadin unajmi da noću pazi na babu, jer i on radi samo noću. Ne zanima me šta, moj posao je da obilazim prostorije u kući i pazim da se neko ne ušunja. Ni večeras

nisam siguran koliko prostoriya imam da obiđem. Svake večeri kao da nekoliko soba nestane, a neke nove se uglave između preostalih. Kroz ovu sobu nisam prošao sinoć. Ne sećam se škripavih vrata, natrulog stola i tepiha toliko upadljivo crvenog da deluje kao da je neko prosuo kantu krvi po njemu. Možda nije prosuta kanta. Možda je neko ovde ubijen, rasporen kao krme i ostavljen da iskrvari dok se nešto naslađivalo unutrašnjim organima! Šta je ono crno u ćošku? Stara papuča ili ostaci jetre mog prethodnika? Ne želim da saznam.

Mesečina se probija kroz prozore i daje avetinjski odsjaj hodniku. Senke igraju svoju igru, nezavisne od sopstvenih tvoraca, puze po podu, veru se po zidovima i vise sa plafona. Moja je nestala, izgubio sam je. Osvrćem se i pokušavam ustanoviti koji crni majmun u ovom sablasnom cirkusu bi trebalo mene da prati, ali previše ih je. Keze se, prepliću i uvijaju u grotksnom orgijanju po kavezima svetlosti. Pružaju ruke da me zgrabe: ne može! Otrgnem pogled i žirim u tamu gde ne mogu koristiti prokletstvo koje sa sobom nose oči. Ali druga čula stupaju na scenu.

Bat koraka dopire od gore. Baba je ustala. Kao vampir, danju spava u zamandaljenoj sobi, sigurno joj kovčeg služi umesto kreveta, a noću ustaje i besciljno luta po kući. Ponekad baci pogled iskeženim licem, a ponekad prođe poput duha pored mene ili kroz, ne mogu biti siguran. Ovoga puta je drugačija. Zastala je na stepenicama i gleda me od gore. Mračno je, ali nešto je osvetljava i daje odsjaj spavaćici koja deluje kao da leluja na čiviluku. Nema ničeg ispod, samo praznina na koju je nakačena kosturska glava i prazne očne duplje. Nešto mi govori, ali je ne razumem. Koji je to jezik? Veštičiji? Demonski? Silazi ka meni, promaja od nekud proleti, zamagli i pomeša svetlost i tamu, vazduh učini teškim, smrdljivim; guši me, ali ne smrad, već se ta prokleta magla uvija oko vrata, teški lanci vuku dole, žele me prikovati za pod; raščerečiti za dolazak neizbežnog. Ne želim da vidim neizbežno!

Povlačim se nazad, stopala su mi stene, đonovi lepljivi, a korenje se uvilo oko listova. Čupam se iz poda, ali noge mi tonu sve dublje i sada vidim da je taj mrak podamnom zapravo zjapeća jama u koju sam već upao. Sam došao, sam se latio ove proklete rabote i želje da budem uspšan. Proklet bio!

Odmileo sam iza ćoška, ne gledajući u šta se pretvorila matora babuskera. Ni sada ne gledam, iako čujem teške korake i grgutanje i škrgutanje koje dolazi polako, poput prirodne smrti. Nije li to ono što je neizbežno? Baba samo ubrzava proces? Pa ionako ću crći spodobo, ne moraš baš ti tome da doprineseš! Koraci su bliži, potmulo disanje dopire iza ćoška; zatvaram oči, kao dete — ako ja to ne vidim ni ono neće videti mene, samo mi jorgan fali, da zabijem i glavu pod njega; grabim tepih staklastim šakama, očajnički ga povlačim ali sedim na njemu, nemam snage da ustanem. Nešto me obasjava i greje — plameni monstrum iz najdubljeg grotla pakla sa stopama koje su sama lava korača ka meni, prska me vrelinom — lice mi gori, crnilo pod kapcima je buknuo u neizdrživo narandžasto i žuto. Derem se, vrištim kao curica širom otvorenih usta, ali glas ne izlazi; kapci mi gore, buktinja progoreva kožu i trepavice!

Dan... Zora je obasjala hodnik, rasterala svu tamu oko mene. Starica stoji pokraj prozora, maše nekome, automobilska sirena otpozdravlja. Na glavna vrata ulazi gazda Dukadin:

„Majko, opet nisi spavala“, pogleda prema meni „Nadam se da nije bila naporna. Mada, već sedam dana ste ovde, pretpostavljam da ste navikli.“

Navikao da gubim godinu života svake večeri.

„Dobar je dečkić. Malo paranoičan.“, isceri se baba.

„Nije mi baš jasno zašto vi...“, nastavi Dukadin „svakako nije zbog novca.“

Vraćam se kući kad normalni kreću na posao. Od izdavača mi stiže poruka da i moj drugi horor roman probija rekorde čitanosti. Drhtavim rukama otvaram laptop i počinjem da kucam dok je strava u meni.

Sedma noć.

Veče je bilo tiho...isuviše tiho...

Srce mi i dalje kuca kao pomahnitali mungos. Hladan znoj ne prestaje. Još jedna priča i bataliću ovakve poslove. Prelazim na erotiku.